Bize lâzım olan Uhuvvet

Risale-i Nur hizmetinin esası uhuvvettir. Kardeşliğin gereği olarak her nur talebesinin vazifesi ise, aralarındaki muhabbet, ittihad ve tesanüdü tam sağlamaktır. Yani omuz omuza verip bir hareket etmektir. Aksi takdirde hizmetimize büyük zararlar verilebilir.

Mesleğimiz çok nazik olduğu için, hiçbir ihtilafı, uhuvvetsizliği kaldırmıyor. Böyle bir zamanda daha çok birleşmek, beraber hareket etmek gerekirken, ufak şahsi meselelere takılmak umumun hukukunu zedeliyor. Halbuki aynı davayı savunduğumuz kardeşlerimize karşı daha çok şefkatli olmak gerekiyor. Eksikler, kusurlar varsa, lütufla ıslaha çalışmak gerekir. Zübeyir Gündüzalp'in Dava Adamının Notları'nda geçen şu sözlerinin altını iki kere çiziyorum: "Böyle kudsî bir iman hizmetinde çalışanlara karşı durumumuz şudur: Bir zerre hizmet, bir dağ; bir dirhem hizmet, bir batmandır. Bu Nur hizmetinde -az dahi olsa- bulunanlar, çok hürmet, muhabbet ve şefkate lâyıktır."

Evet Peygamber Efendimiz (Asm), asr-ı saâdette muhteşem bir şefkat tablosu sergilemiştir. Şirk bataklığında olan müşriklere bile insan olarak değer vermiş, kalplerini tevhid inancıyla nurlandırmaya çalışmıştır. Kalp birliğinden iman birliğine yol yaparak bizlere büyük bir şefkat dersi vermiştir.

İnsanlar, müslümanlar ve nur talebeleri arasında kurmamız gereken uhuvvet bağlarını muhabbet ve şefkatin gücüyle sağlamlaştırabiliriz. Bu manevi gücün farkında olanlar, aramıza fitne tohumları serpmekten geri durmuyor. Biz kimseye fırsat vermeden mabeynimizdeki uhuvveti sağlam tutmak zorundayız.

"Mü'min olan kimse, iman ve tevhid iktizâsıyla, kâinata bir mehd-i uhuvvet (kardeşlik beşiği) nazarıyla baktığı gibi; bütün mahlûkatı, bilhassa insanları, bilhassa İslâmları birbiriyle bağlayan ip de, ancak uhuvvettir."1

Evet uhuvvet, öyle kuvvetli bir bağ ki meslek ve meşrepler farklı olsa da insanları aynı çatı altında buluşturabiliyor. Çekişmeden, ötekileştirmeden kardeş kardeşe yaşamayı sağlıyor. Kainatı kuşatan muhabbeti dava arkadaşından esirgemek, evvela insanlığa sığmaz. Bediüzzaman, uhuvvetin zıttı olan adavetin ehemmiyetsiz sebeplerini muhabbetin dağ gibi sebeplerine tercih etmenin divanelik olduğunu söylüyor. İman, İslâmiyet, cinsiyet ve insaniyet gibi bizi birbirimize bağlayan nuranî, kuvvetli zincirler ve mânevî kaleler varken, küçük taşlar gibi hususi sebeplere takılmak, o dağ gibi sebepleri hafife almak olur. Bu da hiçbir akla mantığa sığmadığı gibi, islamiyetin hukukuna da aykırıdır.

"Elhasıl: Muhabbet, uhuvvet, sevmek, İslâmiyetin mizacıdır, rabıtasıdır. Ehl-i adavet, mizacı bozulmuş bir çocuğa benziyor ki, ağlamak ister; birşey arıyor ki onunla ağlasın. Sinek kanadı kadar ehemmiyetsiz birşey, ağlamasına bahane olur."2

Bu sebeple bizim uhuvveti zedeleyecek, adavete sebep verecek her davranıştan kaçınmamız gerekiyor. Bu noktada ibret

verecek hakikatli bir hadiseyi anlatmakta fayda var. Bediüzzaman, iki talebesinin münakaşa ettiğini ruhen hissediyor ve çok sıkılıyor. Münakaşa eden kişileri yanına çağırıyor ve soruyor "Neden uhuvveti rencide edecek münakaşa yaptınız?" Birisinin diğerine kötü lakapla seslendiğini öğrendikten sonra Bediüzzaman "Ben o sözü kendime alıyorum" deyip, ikisini barıştırıyor. Kardeşlerimden rica ederim ki: Sıkıntı veya ruh darlığından veya titizlikten veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan, arkadaşlardan sudur eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve 'Haysiyetime dokundu' demesinler. Ben o fena sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmasın. Bin haysiyetim olsa, kardeşlerimin mabeynindeki muhabbete ve samimiyete feda ederim."3 Ayrıca bazı kaynaklarda şu cümleyi de ekliyor: "Benim kıyametim iki nur talebesinin birbirine düştüğü gün kopar."

İşte hayatını davasına feda eden Aziz Üstadımız, hizmetimizde şahsi ilişkilerin de ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Bu sebeple her hususta dengeyi bulun derken, aramızdaki muhabbet noktasında "müfritane irtibat"ı tavsiye ediyor. Yani irtibat hususunda aşırıya gitmenin zarar vermediğini söylüyor. Demek bu sayede ihtiyacımız olan birlik, beraberlik sağlanıyor. Birliğimize vesile olacak uhuvvet ve muhabbete özellikle bu hassas dönemlerde daha çok ihtiyacımız var. Hizmet her şekilde oluyor. Bize lazım olan şahs-ı manevîyi ayakta tutan uhuvvet ve muhabbeti sağlamak. Ve ihlasla haklı şûrâ zeminlerinde buluşmak. O zaman uhuvvetin mânâsı kuvvet bulacak, muhabbet berdevam olacak inşaallah.

Dipnotlar:

1. Bediüzzaman Said Nursi, Mesnevî-i Nuriye, Hubab, s. 102-103
2. Bediüzzaman Said Nursi, Hutbe-i Şâmiye, s.23 3. Bediüzzaman Said Nursi, Lem'alar, s. 444